

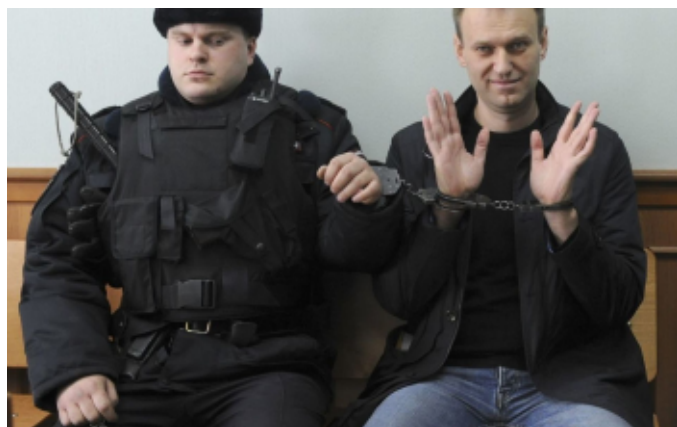

ÚLTIMA HORA

NAVALNY, EL SALMÓ

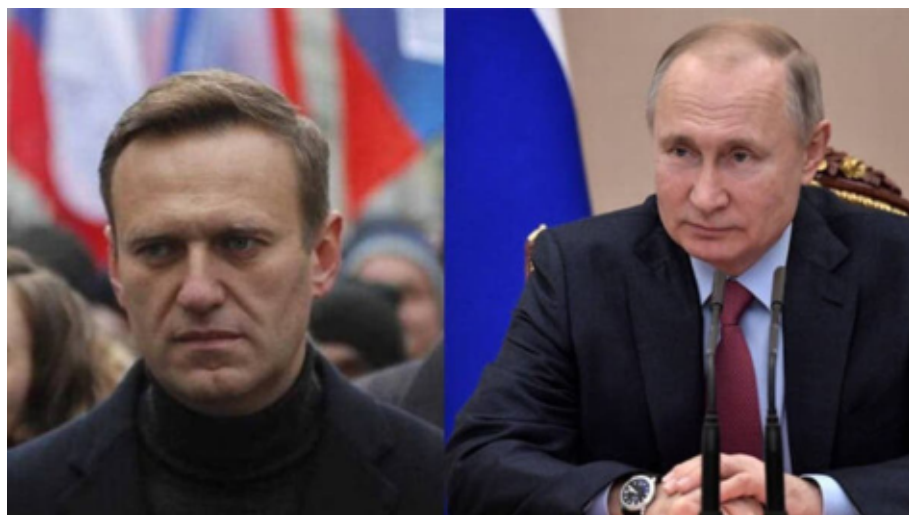
Els russos són com els salmons. Neixen, els emigren i tornen a casa a procrear. El camí de mar a aigua dolça és complicat i ple de perills, fortes corrents, ossos afamats que ja els esperen, però ells, amunt que fa pujada.

L'Alexei Navalny és rus. Amb això ja estaria gairebé tot dit però és que a més a més, el Navalny és masoquista.

Després de mesos recuperant-se del darrer intent d'enverinar-lo, torna cap a la gran pàtria Russa. Com és lògic, els ossos —o la policia— ja l'esperen i l' enxampen, però passats tres dies l'amic rus Navalny, veu que encara no l'han torturat gairebé gens ni l'han cremat a la foguera i això és imperdonable. Des de la presó, pensa i rumia i finalment EUREKA!, recorda unes precioses imatges que té amagades a la calaixera del dormitori i les fa públiques. Són, de la caseta de repòs que té el papaito Putin, en un raconet del país. Un escàndol en una altra democràcia, però una normal normalitat a Rússia.

Ara sí, l'hi foten una bona castanya. I els seus partidaris surten al carrer a protestar i s'enduen més castanyes i molts seran

empresonats i torturats i, finalment, l'amic Alexei, es sent feliç. Ara sap que ha tornat a la veritables Rússia.

Encara no és notícia però ben aviat ho serà la desaparició de l'Alexei. Normal, Rússia és molt gran i qualsevol es pot perdre, especialment cap el nord, una zona fresqueta i sana, amb experiència de rebre forasters, una mica discs però que tornen a la Plaça Roja —si és que tornen— fets uns cadellats.

Ànims per l'Alexei Navalny, li falta poc per ser el prototip de rus perfecte.

COMPTADORS A ZERO

Bones! En els llargs dies d'aquest gener gelat un raig de sol ha entrat als esperits dels okupes però també a moltes altres llars catalanes. Els d'ARRAN s'han instal·lat al saló de casa mentre els convidem a un cafè. Quina fascinació! Fa un any, amb quines feines hauria pogut okupar un pis, connectar-me gratuïtament al llum, al gas o a l'aigua? Els Mossos, via la justícia-injusta, ho haurien impedit multiplicant els desnonaments, les denúncies i altres eines de les que disposen. Però avui, res de res, no sé que li han fet al comptador que sense marcar consum, tot el saló està lluminat fins el punt que es poden veure els meus cabells perduts i enganxats a la catifa. L'espectacle és irreal, hipnòtic. T'acostes, t'ajups o et deixes

caure, i pots fer una neteja quan només fa cinc minuts no es podia veure el terra.

Els d'ARRAN em regalen el manual que estan distribuint. Tot hi està ben explicat. Com entrar en una casa. Com connectar l'electricitat. Com tenir gas i aigua. Que respondre en cas de visita policial i cinquanta coses útils que hauré de llegir més tard en la reunió de veïns que he convocat per presentar-me i alhora ajudar als que

estan passant fred i penúries. Queda lluny aquella societat del benestar on una gran majoria creia que el sistema capitalista funcionava, que la democràcia també i que ells en formaven part.

Una estona més tard tinc els veïns reunits a l'escala de l'edifici. Hem presento com okupa i els explico com desitjaria ajudar-los. En un silenci total on sento només els sorollets de les sabates fregant el marbre de les escales em deixen parlar amb un respecte total.

Acabo i me'ls miro. Però... Què és això? He sentit el que he sentit? Un veí interpel·la l'assemblea. La seva veu sembla voler comunicar als altres un rebuig total al meu parlament. No, no és una al·lucinació, és la seva resposta mentre ell ja està trucant a algú i li xiuxiueja el meu nom. Intueixo que aquest algú és algú del districte ja que una veïna em diu que és sociata i funcionari. És un dels privilegiats del barri i la reunió s'acaba en un tres i no res.

(continua a la pàgina 7)

